

Sygn. akt I CSK 4054/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z powództwa T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko A. S. i A. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa
w J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 grudnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt I AGa 304/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz każdego z pozwanych kwoty po 1350 (jeden tysiąc pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

T. spółka z o.o. w P. domagała się zasądzenia na swoją rzecz solidarnie od A.S. i A. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. w J. kwoty 766 800 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 23 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty.

Wyrokiem z 10 września 2020 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 93 394,97 zł z ustawowymi odsetkami od 4 września 2015 r., ponadto od pozwanej A. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp.k. zasądził także odsetki ustawowe za okres od 23 czerwca 2015 r. do 3 września 2015 r., a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Wyrokiem z 18 listopada 2021 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że powództwo oddalił.

W skardze kasacyjnej powódka, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała na przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącej w sprawie występują istotne zagadnienia prawne: 1. czy możliwe jest przyjęcie ważnego dokonania zmiany umowy zawartej w trybie ustawy o zamówieniach publicznych obowiązującej w dacie 7 sierpnia 2008 r. po jej wykonaniu w zakresie zaprojektowania i wybudowania obiektu, tj. po oddaniu obiektu do użytkowania ale jeszcze w okresie obowiązywania rękojmi i gwarancji przez modyfikację reguł odpowiedzialności ustalonych w art. 471 k.c. i wyłączenie winy wykonawcy; 2. czy możliwe jest skuteczne złożenie oświadczenia wiedzy brzmiącego „opisana wyżej sytuacja nie była możliwa do przewidzenia przez żadną ze stron” w zakresie określenia przyczyn nienależytego wykonania zobowiązania przez pełnomocnika strony umowy; 3. czy złożone przez zamawiającego pod wpływem błędu wywołanego przez wykonawcę oświadczenie wiedzy co do przyczyn nienależytego wykonania umowy przez wykonawcę brzmiące „opisana wyżej sytuacja nie była możliwa do przewidzenia przez żadną ze stron” wymaga sformalizowanych czynności dla uchylenia się przez niego, czy za takie czynności konkludentne może być uznane wezwanie do usunięcia wad, wyegzekwowanie środków z gwarancji bankowej, wniesienie powództwa z powołaniem się na wprowadzenie w błąd przez wykonawcę i złożenie ustnego oświadczenia o wprowadzeniu w błąd przez osobę uprawnioną do reprezentacji powoda w obecności osoby uprawnionej do reprezentacji pozwanego; 4. czy oświadczenie wiedzy o przyczynach nienależytego wykonania umowy zawarte w porozumieniu z wykonawcą może być uznane za oświadczenie zawierające wyłączenie winy i odpowiedzialności wykonawcy w rozumieniu art. 471 k.c., w sytuacji kiedy przyczyny te okazały się nieprawdziwe?

W ocenie powódki skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przysądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienia SN: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05; z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. W uzasadnieniu nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wywód prawny uzasadniający istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego w orzecznictwie powinien bowiem wskazywać na wątpliwości kwalifikowane, a nie zwykłe, które mogą być

rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy (zob. postanowienie SN z 26 września 2019 r., I CSK 228/19). Takich wątpliwości skarga kasacyjna nie zawiera.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. m.in. postanowienia SN: z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

W skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Uzasadnienie wniosku stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 99 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

ał